

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Hyemalis - A Dominica I. Adventus Domini nostri usque ad
Dominicam Septuagesimæ

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Sabbato. De conveniendo sacerdote pro debito usu sacræ communionis.
Suam ille vestem nuptialem recusat induere, qui recusat instrui de debito
Sacramenti usu.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44194

S A B B A T O.
DE CONVENIENDO SACERDOTE
PRO DEBITO USU SACRÆ COMMUNIONIS.

Immolabit agnum, ubi solet immolari hostia pro peccato, assumensque Sacerdos de sanguine hostiæ, quæ immolata est pro delicto, ponet super extremum auriculæ dextræ eius qui mundatur, & super pollices manus dextræ & pedis.

Levit. 14.

VERITAS PRACTICA.

Suam ille vestem nuptialem recusat induere, qui recusat instrui de debito Sacramenti usu.

RATIO EST, Quia suam ille vestem nuptialem recusat induere, qui recusat afferre debitam, & convenientem sibi dispositionem ad perfectè communicandum.

Sed qui recusat instrui de debito sacramenti usu, recusat afferre illam debitam, & convenientem dispositionem.

Ergo & vestem suam nuptialem recusat induere: Quod est valde cavendum.

I. PUNCTUM.

QUOD fiebat exterius in leprosi corpore, quando agni pro eo immolati sanguine certis in partibus tingebarur à Sacerdote, hoc longè modò nobilius & excellentius in annis nostris peragitur, quando ipso immaculato pascimur Agno, qui pro nobis in altari offertur. Hæc itaque manifesta fuit sacræ Communionis figura, quæ ut perfectè à nobis compleatur, non modò à Sacerdote recipimus Sacramentum, sed debitum etiã recipiendi Sacramenti usum ac convenientem unicuique modum, ab eodem exquirimus. Quod quidem ita expedit à nobis fieri, ut quanti refert suam afferre vestem nuptialem ad regiam illam coenam, tanti videatur nostra interesse, plene instrui de convenienti modo perfectè communicandi: *Suam ille altoquin vestem nuptialem recusat induere, qui recusat instrui de debito sacramenti usu.*

MAN. 22. Ratio quæ offertur est facilis, si semel intelligatur: quod resupponit, nempe, per vestem illam nuptialem de qua est mentio in Evangelica parabola, assignari convenientem unicuique

dispositionem ad perfectè communicandum, Sicut enim apud Iudæos non modo erat certum quoddam vestimenti genus exquisitum, quod omnes Convivæ tenebantur induere, sed illius vestimenti tanta erat varietas, quanta necessè erat, ut pro diversis ætate & statura, suam unusquisque posset vestem induere. Sic planè, ad sacrum Convivium non modò est quædam dispositio generalis, seu generatim necessaria omnibus, quæ in Caritate illa consistit, quæ excludit omne peccatum mortale: Sed est præterea quædam particularis unicuique non ita fortè semper, & absolutè necessaria, sed tamen valde conveniens, & non tantum ad decentiam, sed ad participandum uberiores fructum ita quoque necessaria, ut sine hac, priveris illà gratiarum specie seu abundantia, quam recepisses. Atque hæc est particularis dispositio quam propriè designabat vestis nuptialis: quia ut dicebam, sicut hæc vestis commensurari debebat ætati & staturæ personarum, sic illa dispositio vocationi, statui & aliis circumstantiis debet respondere, de quibus puncto sequenti.

Hinc itaque facilis est intelligentia primæ propositionis, quæ dicitur suam ille vestem nuptialem reculare, qui recusat afferre convenientem sibi dispositionem ad perfectè communicandum: nam cum illa certa vestis nihil aliud adumbrat quam particularem hanc dispositionem, nonne unum infertur ex alio tam perspicuè, quàm perspicuum est unum in alio contineri, seu unum & idè esse? O quanta iam inde apparet necessitas dispositionis huius afferendæ! Quis sine veste nuptiali auderet accedere? Quis non timeret hæc audire; *Amice quomodo huc intrasti, non habens vestem nuptialem: Quis non saltem erubesceret sine sua propria & convenienti veste? Non apparcat recusat instrui* *Apoc. 3.*

II. PUNCTUM.

SED qui recusat instrui de debito Sacramenti usu, recusat asserre illam particularem, & convenientem dispositionem.

Non est hic aliud debitus Sacramenti usus, quam particularis uniuscujusque dispositio, nam in hac particulari dispositione asserenda consistit debitus sacramenti usus; superi sit itaque declarandum, ita opus esse Instructione, & Instructione ad hanc perdiscendam dispositionem, ut qui qui recuset instrui, recuset se disponere. Sic autem declaratur: Opus est instrui ab alio si per te tutò, non possis id intelligere & satis capere: Nonne id planum? Atqui per te non potes id tutò, & commodè capere. Hoc enim situm est in intimatui cognitione, ad quam perferendam non es satis idoneus, ut supra ex Sapiente visum est, *Ne dicas, sufficiens mihi sum*, nam cum inordinatis non modò agitemur affectibus quæ clarum nostri cognitionem obnubilant, sed variis etiam moveamur spiritibus, qui nos à vero dignoscendo, & recto tenendo tramite non parum turbent: opus est planè homine qui dono Discretionis spirituum internoseat bonum à malo, falsum à vero, spirituale & divinum ab humano & diabolico; *Nolite omni spiritui credere*, inquit S. Iohannes, *sed probate spiritus si ex Deo sint.*

Ecl. 11.

1. Ioh. 4.

Sicut enim pro frequentia Communionis nemo sibi tutò credat, sed standum est iudicio Sacerdotis, qui pro diversitate Personarum, seu Conditionum & statuum iudicet de unoquoque in particulari, sic omnino de modo & usu Communicandi. Nam alius debet esse Incipientium modus, alius Proficientium, & alius Perfectorum. Alius est Puerorum, alius Iuvenum, & alius ætate provectorum, Aliter accedendum tempore tribulationis, & aliter tempore consolationis. Tam vari denique possunt esse modi, quam variæ sunt personæ; Imò, & quam diversi sunt eiusdem personæ status, in quibus omnibus modis, & statibus dignoscendis, quia potest errari, sicut in frequenti usu, nisi discretionem spirituum, & directionem caveatur: idcirco non minus quis instrui debet de illo modo, quam de frequentia, & qui recusat instrui, recusat asserre convenientem sibi dispositionem, quæ in illo certo consistit modo. *Hæc tibi scribo*, inquit Apostolus, *ut scias quomodo oporteat te in domo Dei conversari, quæ est Ecclesia Dei vivæ.*

1. Tim. 3.

Quot enim sunt qui se semper incipere putant, & in via purgativa jacentes, nihil nisi de peccatis solliciti, hoc unum communicando, cogitant; cum in Charitatis, aliarumque Virtutum actibus se exercere deberent? Quam multi contra citius evolant, & altius quam oporteret; cumque suis nondum sint exuti affectibus, Deo ad hæterere gestiunt, & unitivam perfectorum viam incedere: unde tam multi lapsus, & casus, de quibus passim sancti Patres. Tu illud ex libello de Imitatione Christi revolve. *Quidam incauti propter devotionis gratiam seipsos destruxerunt, quia plus agere voluerunt, quam posuerunt, non pensantes suæ parvitas mensuram, sed magis cordis affectum sequentes, quam rationis iudicium.* Et post pauca, *qui adhuc novis sunt, & imperii in via Domini, nisi consilio discretorum se regant, facilliter decipi possunt & eludi: Quod si suum sentire magis sequis, quam alius exercitatus credere voluit, erit eis periculosus exitus: si tamen retrahi à proprio conceptu non valuerint; Raro sibi ipsi sapientes ab aliis regi humiliter patiuntur.*

L. 3. c. 7.

Hæc divinus ille Author ad verbum, ex quibus planè intelligas, quam vera sit Propositio de recusante se instrui, & cum non aliter multi reculent, quam quia sibi ipsi sapientes videntur, vide quam sit timenda talis præsumptio, & quam verè Propheta, *Va qui sapientes essis in oculis vestris, & coram vobismetipsis prudentes!*

Is. 5.

III. PUNCTUM.

SUAM igitur ille vestem nuptialem recusat induere, qui recusat instrui de debito sacramenti usu. Nam illa vestis nuptialis non in genere sumpta, sed in sua specie, & certâ quâdam mensurâ, nihil sit aliud, quam proportionata unicuique dispositio, quæ requiritur ad perfectiorem sacramenti usum, & quæ à Sacerdote, non à nobis est addiscenda, nisi errare velimus in re tanti momenti; quid sequitur nisi quod proposita Veritate continetur? Cujus rara quidem est praxis, quia rari sunt, ut dictum est qui sibi nimis non sapiant, & qui se putent egere alieno consilio: sed non propterea desinit esse Veritas, cujus consideratio multum certè valere potest ad hanc præsumptionem comprimendam & ad conveniendum Sacerdotem de re tam utili & necessaria.

Hi sūt parvuli, & insipientes, quos ex omnibus invitatur ad se sapientia; *Si quis est parvulus veniat ad me: & insipientibus locuta est, venite, comedite panem*

Prov. 9.

panem

panem meum, & bibite visum quod miseri vobis. Hi sunt inter amicos charissimi qui inebriantur; Comedit, inquit, amici, & bibite: & inebriamini charissimi, id est replemini tantâ gratiarum abundantia, ut non jam homines, non ratione humana moveamini: sed toti coelestes, & divini evadatis. Hoc est enim singulare beneficium sacræ Communionis, ad quam acceditur cum veste nuptiali, id est, cum sibi conveniente dispositione: ita replet animum divinis infusionibus, ut totus absorptus, & inebriatus sentiat. Amici quidem sunt qui in caritate communicant, & hi quidem comedunt & bibunt; sed qui ad caritatem addunt puriorem illum & perfectiorem modum, qui suo statui, & præsentis gratiæ convenit, hi sunt

charissimi, & præter communem Communionis fructum, tam multos alios referunt, ut unâ communionem plus aliquando proficiant, quam alii pluribus.

O dulcissimè Domine Jesu quanta est dulcedo devota anima tecum epulantis in convivio tuo. Vide libri quarti de Imitatione Christi caput undecimum; & sic deplora tot gratiarum jacturas quas fecisti, ut ad eas reparandas novo accendaris desiderio, non aliter deinceps communicandi, quam cum debita, & convenienti dispositione animi, quantum cum divina gratia, & Directoris operâ procurare possis. Dilata os tuum & implebit illud.

Vide Verbo *Communionis*, *Eucharistia* præsertim in 3. parte.

DOMINICA QUARTA POST EPIPHANIAM, NISI SIT SEPTUAGESIMA.

DE SEDATA MARIS TEMPESTATE IMPERIO CHRISTI.

Quid timidi estis, modicæ fidei? Matth. 8.

VERITAS PRACTICA.

Non quia mala sunt, perturbamur in adversis: sed quia perturbamur, adversa mala sunt.

RATIO EST, Quia totum adversitatis malum, in malo est ejus usus.

Sed malus adversitatis usus ex perturbatione potius provenit, quam ex malo usu, perturbatio.

Ergo non quia mala sunt, perturbamur, in adversis: sed quia perturbamur, adversa mala sunt: ac proinde magis cavendum est perturbari in adversis, quam ipsa quævis subire adversa.

I. PUNCTUM.

ASCENDENTE Jesu in naviculam secuti sunt discipuli ejus: & ecce motus magnus factus est in mari, ita ut navicula operiretur fluctibus, ipse vero dormiebat. Et accesserunt ad eum Discipuli ejus, & suscitaverunt eum, dicentes; Domine, salva nos, perimus. Et dicit eis Jesus, *Quid timidi estis, mo-*

dica fidei? Tunc surgens imperavit ventis & mari, & factus est tranquillitas magna. Porro homines mirati sunt dicentes, qualis est hic, quia venti, & mare obediunt ei?

Hæc hodierni Evangelii verba, quæ alibi rursus considerantur, sic revolve; ut animadvertas primum, quantæ molestiarum moles, quanti calamitatum fluctus, & procellæ nos agitent in hac vita. Deinde quæ parum constantes, in his simus, licet non ignoremus nihil nisi Deo volente nobis accidere, nihilque eo præsentem, & adjuvante posse esse, si velimus, boni emulatores esse, sicut ait S. Petrus, id est bene uti occasione. Denique nostram animi perturbationem & impatientiam in adversis, majus esse malum, quam ipsa quævis adversa; Nam nisi perturbaremur, mala non essent; quidquid enim dicamus ad excusandas perturbationes nostras, quidquid contra sentiamus, certa est Veritas, & digna quæ sæpe recolatur, *Non quia mala sunt perturbamur in adversis, sed quia perturbamur, adversa mala sunt.*

Ratio, quæ proponitur, continet universale illud principium, de quo fusiùs in aliis Veritatibus